

taget af Justitsministeren i det foreliggende Forslag, at Bestemmelserne i denne Lov ikke skulde finde Anvendelse paa de Pleiebørn, der anbringes af Fattigvæsenet i Kjøbenhavn, fordi det erkendtes, at disse ere anbragte, og at Tilshynet med dem føres paa en særdeles betryggende Maade. Denne Bestemmelse er strøgen i § 6. — § 2 indeholder Aldersgrænsen for Børn, der underkastes Tilshynet. Den var sat fra 10 Aar, som Landstthinget havde vedtaget ved 3die Behandling, op til 14 Aar. I det oprindelige Lovforslag stod 7 Aar. Jeg maa tilføje, at jeg personlig sympatiserer med Folkethingets Forslag. Jeg kan i hvert Fald ikke indse, hvad det skulde skade, at Tilshynet varer til Børnets 14de Aar, thi man maa dog indrømme, at et Barn mellem 10 og 14 Aar er omtrent lige saa værgeløst overfor haarde Pleieforældre som et Barn paa 10 Aar. Jeg synes altsaa, at Folkethinget har Ret, og Landstthinget har jo ligeledes tidligere vedtaget det Samme ved 2den Behandling og forandret det ved 3die Behandling. — I samme Paragraf staar der, at Kommuneraadet eller Politiet skal kunne tage Tillabelsen til at holde Pleiebørn tilbage. Folkethinget havde strøget „Politiet“. Det lægger jeg ikke stor Vægt paa, thi Politiet maa selvfølgelig have en saadan Ret, enten det staar i Loven eller ei. — I § 3 har Folkethinget strøget Bestemmelsen om, at Kommuneraadets Valg af Tilshynsmænd og Tilshynskvinder skal indberettes til Politimesteren. Jeg kan ikke anse det heldigt, at man lader denne Bestemmelse gaa ud. Kommuneraadene kunne tage feil, og Politiet kan tage feil. Men naar man vil være sikker paa, at Politiet holder Die dermed, skal man gjøre det Livet saa let som muligt og meddele det, hvad det er for Personer, Kommuneraadet har valgt til Tilshynsmænd. Dette ere de væsentligste Forandringer. Der er nok ogsaa foretaget en Forandring i § 5, men den stjøner jeg ikke er Andet end en Redaktionsforandring. Saa er der Bestemmelsen i § 8 om, at Loven ikke skal gjælde for Færøerne. Jeg skal ikke afgjøre Noget om, hvor vidt det er heldigt, dertil kjender jeg for Vidt til Færøerne. Som Lovforslaget foreligger, forekommer der mig ikke at være Anledning for Landstthinget til at gjøre Forandring deri. Jeg tror, at Forslaget er heldigere og hensigtsmæssigere saaledes, som Landstthinget har affattet det, end saaledes, som Folkethinget havde sendt det herover. Men paa den anden Side ere de foretagne Forandringer ikke saa indgribende, at der ikke skulde kunne staffles en Overenskomst til

Veie paa de forstjellige Punkter, og jeg skal henstille, hvor vidt man af den Grund vil nedsette Udvalg eller lade være.

Ordføreren: Jeg kan i Meget slutte mig til den ærede sidste Taler. Jeg kunde have modtaget Lovforslaget, som det var vedtaget af Landstthinget i Fjor; men jeg nægter ikke, at jeg vilde have været mere glad ved, om Landstthinget i Fjor vilde have sluttet sig til den Affattelse, Forslaget havde faaet i Folkethinget. Jeg tror imidlertid, at det er rigtigt, at det bliver gjort til Gjenstand for Overveelse, om der ikke burde foretages ikke uvæsentlige Forandringer i Forslaget, som det nu foreligger. Jeg er nu afgjort af den bestemte Overbevisning, at Bestemmelsen i § 1 om, at de Kommuner, hvor Justitsministeren finder, at der er sørget betryggende for Pleiebørnene ved Sundhedsvedtægterne, skulde kunne danne Undtagelse fra Loven, ikke er heldig. Jeg kan ikke stjøne rettere, end at det maa være det Rigtigste, naar vi udgive en Lov om saadanne Forhold, at den kommer til at gjælde for Alle og allevegne, saa at det Tilshyn, der indføres i Kraft af en saadan Lov, bliver indført alle Steder. Skulde der saa være Steder, hvor man ønskede enten et bedre eller mere udvidet Tilshyn, vilde jeg ikke have det Alleringeste at indvende imod, at Ministeren, hvis det var nødvendigt, havde Lov til at meddele sit Samtykke dertil; men jeg mener rigtignok, at det Tilshyn, som Loven foreskriver, skulde man være underkastet allevegne. — Det forekommer mig ogsaa, at § 2 kunde trænge til en Forandring. Sagen er nemlig den, at Forslaget kun gjælder om de Pleiebørn, for hvilke der ydes Betaling, og jeg er navnlig ved at læse den mærkelige Skrivelse, som Kjøbenhavns Magistrat paa Foranledning har sendt Justitsministeriet, og som er vedlagt som Bilag til Lovforslaget, bleven opmærksom paa, hvad jeg tror, Magistraten har Ret i, at dersom Loven kun skal gjælde for de Børn, for hvilke der vitterlig ydes Betaling, vil man i mange Tilfælde let kunne gaa uden om Lovens Bestemmelser paa den Maade, at vedkommende Pleieforældre sige, at de have Børn uden Betaling, stjøndt de alligevel faae Betaling for dem. Jeg tror derfor, det vil være rigtigt at stryge Bestemmelsen om, at det kun skal være betalende Børn, Loven angaar, og at den udstrækkes til at gjælde for alle Pleiebørn. Jeg kan ikke stjøne, hvilken Ulempe det egentlig skulde være for Pleieforældre, der i Virkeligheden have Pleiebørn uden Betaling. Meningen er da aabenbar, det er Lovens Hensigt, at man saa vidt mu-